

Arrest

nr. 148 363 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 31 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 24 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Chenduo. U verklaarde dat u in 1998 op illegale wijze naar India vluchtte. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de 'Reception Centra' naar Dharamsala, India reisde. In India verbleef u tussen 1998 en 2001 als monnik in het Sera Jey klooster. Nadien was u tot 2005 tewerkgesteld in een restaurant in Bylakuppe. U kreeg daar onderdak. Tussen 2005 en 2010

werkte u in een restaurant in Kushinagar. Ook daar kreeg u onderdak. Tussen 2010 en 2011 woonde u bij een vriend in Delhi. Omdat u problemen kreeg wanneer u naar een andere plaats wilde gaan en omdat u problemen had om een document te laten maken besloot u India te verlaten. In juli 2011 reisde u naar Nepal. Van daaruit nam u een vlucht naar Dubai en vervolgens naar Iran. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort. Dan reisde u over land naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u met het vliegtuig verder naar Frankrijk, met een tussenstop in Rome. Op 1 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 januari 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging hiertegen in beroep en op 1 juli 2014 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) vernietigd. Op 4 september 2014 werd u opnieuw gehoord door het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster, een kaartje van het klooster, een attest van de office of Tibet, enkele foto's en een fotokopie van een aanvraag voor een green book.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (attest reception centre Nepal) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsultrim Thokmey (alias Jamyang Palden), geboren op 10 maart 1981 en geboren te Chenduo. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 2 pp. 2, 3) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1998 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte zien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1998 heeft u tot 2011 in India verbleven. Tussen 1998 en 2001 verbleef u in het Sera Jey klooster in het zuiden van India. U was daar monnik. In 2001 trad u uit het klooster en ging u aan de slag in een restaurant van het klooster in Bylakuppe. U kreeg ook onderdak in het restaurant. In 2005 verliet u Bylakuppe en ging u naar Kushinagar. Ook daar was u werkzaam in een restaurant en kreeg u er eveneens onderdak. In 2010 verliet u Kushinagar en trok u naar Delhi. Daar verbleef u bij een vriend. U hebt in Delhi niet gewerkt. In 2011 reisde u naar Nepal om van daaruit uw reis naar België verder te zetten.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde hierop dat als u naar een andere plaats wilde gaan dat u altijd problemen kreeg. Gevraagd naar verduidelijking van deze problemen stelde u dat u problemen had om een document te laten maken en dat u geen bescherming kreeg. Opnieuw gevraagd welk probleem u dan had verklaarde u dat u persoonlijk geen erge problemen had maar wanneer u een document moest laten maken dat men u dan zei om de dag erna of twee dagen later terug te komen. Verder gevraagd naar de problemen die u in India kende, verklaarde u dat u geen rechten hebt in India. Opnieuw gevraagd naar verduidelijking stelde u dat indien u een kind zou krijgen dat u dan geen geboorteakte zou worden gegeven. Hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht. Immers blijkt uit informatie van het CGVS dat Tibetanen in India kunnen steunen op de hulp van de CTA en verder verschillende mogelijkheden hebben qua toegang tot ondermeer gezondheidszorg. U gaf op geen enkele manier aan waarom u dan geen geboorteakte zou worden uitgegeven, immers bezat u in India een verblijfsvergunning in de vorm van een RC. Aldus is dit een loze bewering. Opnieuw gevraagd naar welke andere moeilijkheden u nog zou hebben verklaarde u wederom dat u persoonlijk geen ernstige problemen had maar dat wanneer je ergens naartoe wilt gaan dat ze dan overal geld vragen (zie gehoorverslag CGVS 1 pp. 6-7). Zoals u zelf verklaarde had u persoonlijk geen ernstige problemen in India. De kleine moeilijkheden die u aanhaalde, als ze al wijzen op enige vorm van discriminatie, halen in geen enkel geval dan ook het niveau van discriminatie waarbij deze kan worden gelijkgeschakeld aan een vervolging zoals die staat beschreven in de Vluchtelingenconventie of leiden tot een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Hierop verklaarde u dat u bij terugkeer geen RC meer zou hebben, aangezien de smokkelaar deze heeft afgenomen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat Tibetanen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen (zie blauwe map). Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India stelde u dat de Indiase overheid uw terugkeer niet zou accepteren. U denkt dat als u naar het buitenland bent gegaan dat het moeilijk is om terug te keren (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 9). Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het voor Tibetanen mogelijk is om terug te keren naar India en dat de CTA er alles aan doet om Tibetanen in India in orde te stellen qua documenten (zie blauwe map). Ten derde dient te worden opgemerkt dat u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. U stelde dat het uw doel was om naar België te komen omdat u in India veel had gehoord over bescherming van Tibetanen in België (zie gehoorverslag CGVS 1 pp. 7-8). De vaststelling dat u naliel asiel aan te vragen in Frankrijk wijst erop dat u bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en doet afbreuk aan uw vrees voor vervolging. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U zou die aan de smokkelaar hebben gegeven. Echter aan uw verklaringen kan maar weinig geloof worden gehecht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, zoals naam en visum. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op

ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Ten tweede legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Ten derde verklaarde u dat u uw IC moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster, een kaartje van het klooster, een attest van de office of Tibet, enkele foto's en een fotokopie van een aanvraag voor een green book, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: Verslag CBAR – BCHV <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=BIAPQQ-2Tg%3D&tabid=41&mid=393&language=nl-NL>".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag; Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet; Schending

van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst.

2.6. Verzoeker is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 10 maart 1981 in Ghatu/Gadu, Thuntu/Chengdu, Tso Nyin, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker zou reeds in 1998, op zeventienjarige leeftijd, Tibet hebben verlaten. Verzoeker heeft nog een broer en zus in Tibet, met wie hij soms telefonisch contact heeft. Verzoeker stelt geen identiteitskaart gehad te hebben in Tibet. Verzoekers herkomst uit China kan niet geheel komen vast te staan nu hij ongedocumenteerd is. Echter gezien verzoekers verklaringen over zijn Chinese herkomst (CGVS gehoor 2 p. 2-3) aannemelijk zijn, kan hem op het punt van zijn Chinese herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel worden verleend.

2.7. Verzoeker brengt een fotokopie van een aanvraag tot een Green Book, een fotokopie van een attest van het Reception Centre Dharamsala en een fotokopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoeker als Tibetaanse, geboren te Tibet, beschouwen.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker was 17 jaar toen hij Tibet heeft verlaten, wilde de dalai lama zien en studeren (gehoor 2 p. 4), en verklaart verder “*Persoonlijk had ik niets speciaal gehad maar andere Tibetanen hebben veel problemen*” (gehoor 1 p. 4). Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Dit klemmt te meer nu verzoeker beweert met een Chinees paspoort te hebben gereisd en hij zich aldus vrijwillig onder de bescherming van China plaatste.

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat zijn gewoonlijk verblijf in India was waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1998 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.10. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals het verzoekschrift ook stelt. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet. Verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat het CGVS *“haar verantwoordelijkheden wenst door te schuiven ten aanzien van een derde – mn INDIA”* nu de commissaris-generaal gehouden is tot de toepassing van de vreemdelingenwet.

2.12. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is.

2.13. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Immers verzoeker kon in India vanaf 1998 ongemoeid, veilig en legaal verblijven, studeren en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Verzoeker had in India zowel een RC als een IC die hij beweerdelijk zou hebben weggegeven aan de smokkelaar.

2.15. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Terwijl uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” *“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het

beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoeker geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld "dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en verklaart *"persoonlijk had ik geen erge problemen maar als ik een document moest laten maken had ik wel een probleem want dan zeiden ze dat ik morgen of overmorgen moest terugkomen"* (gehoor 1 p. 6), waaruit bezwaarlijk een asielrechtelijke vervolging kan blijken. De verwijzingen naar rapporten over de situatie in India zijn dan ook niet relevant. Dat verzoeker per hypothese geen geboorteakte voor zijn kind zou kunnen krijgen, wordt geenszins geadstrueerd, derhalve blijft dit een loutere bewering die daarenboven ondermijnd wordt door de COI waar deze de mogelijkheid vermeldt een geboorteakte voor te leggen. Waar verzoeker nog vermeldt dat men overal geld vraagt, kan hieruit evenmin een persoonlijk probleem, laat staan een vervolging blijken temeer niet kan blijken dat enkel Tibetanen in India geconfronteerd worden met corruptie en afzetterij nu dit alle maatschappelijke geledingen treft. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Dat verzoeker middels de Belgische nationaliteit naar Tibet zou kunnen gaan komt, in zoverre waarachtig, evenmin in aanmerking voor asielrechtelijke bescherming. Verzoeker is een jonge man met werkervaring. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.18. Verzoeker verklaarde eenduidig geen discriminatie te hebben ondervonden (gehoor p. 19) zodat verzoeker niet zonder meer in het verzoekschrift kan beweren dat dit wel het geval was, minstens dient hij dit concreet en persoonlijk toe te lichten waarom hij thans een andere mening is toegedaan, wat hij echter nalaat. Waar verzoeker nog wijst op het verlies van gronden en huizen en de preciaire positie van vrouwen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden te meer verzoeker een man is.

2.19. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit kan tevens blijken uit verzoekers relaas nu hij telkens zijn RC kon verlengen en bovendien op basis hiervan een IC kon verkrijgen. Indien verzoeker verklaart *"als wij naar een kantoor gaan om onze documenten te laten verlengen moesten wij extra betalen"* (gehoor 2 p. 4), dan kan hieruit evenwel niet blijken dat dit meer dan een administratieve kost zou zijn. Zelfs indien

corruptie niet uitgesloten is, kan hieruit geen zwaarwichtige vervolging blijken, noch dat enkel Tibetanen hiervan het slachtoffer zouden worden.

2.20. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India, wat ook verzoekers situatie was. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.21. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India kan niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", vermeldt dat *"Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedepoteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]"* en *"Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap"*. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Dit wordt tevens bevestigd in de uitspraken van het EHRM op 1 juli 2014 in de zaken nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland*. Het weze herhaald dat verzoeker zelf met een Chinees paspoort zou gereisd hebben en hij dus niet enerzijds kan beweren China te vrezen en anderzijds vrijwillig onder de Chinese autoriteiten te plaatsen.

2.22. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve en actuele informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere beweringen *"Bij elke hernieuwing dienen ontelbare procedures te worden doorlopen, dienen de ambtenaren te worden 'omgekocht' om de procedure vooruit te laten gaan. De werkelijkheid is dat het dagelijks leven van Tibetanen als tweede of zelf derderangsburgers onhoudbaar is. (...) Recent gevluchte Tibetanen moeten veel langer wachten op hun papieren, krijgen niet dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt en worden dagelijks gediscrimineerd. In bepaalde gevallen werd agressie (georganiseerde) vastgesteld zonder de mogelijkheid om klacht in te dienen of zelf maar de mogelijkheid op verhaal voor de opgelopen schade"*, worden niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijven dit boute beweringen die niet vermogen de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.23. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten of websites dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

2.24. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen.

2.25. Verzoeker stelt met twee valse paspoorten te zijn gereisd *“waaronder een Chinees met eigen foto”* en 750.000 Indiase roepies te hebben betaald (verklaring 34, gehoor 1 p. 7-9). Verzoeker had een IC en verklaart dat hij die aan de smokkelaar heeft gegeven, maar dat hij toch met twee valse paspoorten heeft gereisd en een 750.000 Indiase roepies heeft betaald om zijn beweerde illegale reis te financieren (gehoor p. 1 p. 7-9). Vooreerst ziet de Raad geenszins in waarom verzoeker een bijzonder dure, gevaarlijke en omslachtige illegale reis zou ondernemen, indien hij veiliger, eenvoudiger en goedkoper middels zijn eigen IC kon reizen. Evenmin is in deze hypothese geloofwaardig dat verzoeker zijn eigen IC zou hebben weggegeven zeker niet wanneer hij met andere documenten reisde. Verzoeker nam beweerdelijk geen fotokopie van zijn IC, hetgeen nalatig is. Verzoeker adstrueert voorts op geen enkele wijze zijn voorgehouden illegale reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoeker legt incoherente en tegenstrijdige verklaringen af over de nationaliteit op deze paspoorten (*“ik ben met een paspoort van Nepal naar hier gereisd”*, gehoor 1 p. 7 dan wel *“dat weet ik niet”*, gehoor 1 p. 8), zijn eerste tussenstop (Mumbai dan wel Dubai, gehoor 1 p. 7), de bestemming na Griekenland (Italië dan wel Frankrijk, gehoor 1 p. 7). Dat verzoeker zich bovendien geen naam, geboortedatum of –plaats, visum herinnert, noch van het eerste, noch van het tweede paspoort (gehoor 1 p. 8) is geenszins geloofwaardig gezien de veelvuldige individuele controles op intercontinentale vluchten. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Dat *“Verzoeker heeft echter veel en gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS, zonder enige terughoudendheid”* kan dan ook op dit punt niet blijken; daarenboven is dit inherent aan de op de asielzoeker rustende medewerkingsplicht. Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij zijn land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet hebben teruggekregen. Geenszins kan geloof gehecht worden aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven doch deze niet zou hebben terug gekregen nu de smokkelaar deze niet eens zou hebben gebruikt. Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan invoeren om zijn terugkeer aan te vechten.

2.26. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen duplicaat IC heeft aangevraagd bij de Indiase ambassade (gehoor 1 p. 9), wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten

kunnen terugkeren. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK